

Publicerad 2016-05-19 10:18 av erkki

Huvudperson 2 i romanen. Man kanske ska börja med att teckna huvudpersonernas bakgrund? Kallas det gestaltning? Bilen? Jag tog bilden i samma veva som Saabs saga var all. Lika övergiven som huset intill. Tillsammans med spirande vitsippor en vårdag 20

Pontus

Han hade länge betraktat bilen som den sista spillran av hans fina lilla familj. Nu skulle den till skroten. Enkel biljett. Att motorn inte drog riktigt som den skulle, såg han som en anklagelse från en som trots allt tjänat honom troget. Efter bästa förmåga. Men så klart, hans inkomster hade sjunkit drastiskt, och lika lite som en trogen hund skulle förstå en ledsen och näst intill handlingsförlamad husse. Lika lite skulle bilen förstå. Han tog en dag i sänder. Någon service hade den inte fått de senaste två tre åren, och den skulle egentligen ha avyttrats redan då ungefär, om inte katastrofen hade kommit emellan. Den gjorde att han inte hade råd att köpa en annan. Det var när hans fru och deras son försvann spårlöst. Nästan spårlöst, men inte för Säpo. De tog också lappen som det stod "jag älskar dig" på. Mitt i den fina kärleken hade han blivit grundlöst lurad, och blivit tvungen att smälta ytterligare en synnerligen besk medicin. Han hade tänjt på firmans regler för sin kärleks skull. Deras kärlek! Därför blev han arbetslös. Han kunde inte släppa detta!

Och nu var det slut. Bilen hade fått lika lite vård som han själv. Han jämförde det med att han hade slutat löpträna ungefär samtidigt. Utvändigt såg han ändå och faktiskt rätt okey ut, som bilen. Han åt allt mindre, men bensinförbrukningen ökade. Där fanns ingen parallell. Var det ödets insats för att han skulle sluta med sitt dagdrömmande och komma ner på jorden? Kanske det. Om han inte känt sådan sympati från sina musikerkompisar hade han nog övervägt självmord. Kanske, kanske inte. I sina ljusa stunder tänkte han på hur fint de hade haft det. Den lille bångstyryge fyraåringen var ju för härlig. Vilken aptit på livet. Och så oförbehållsamt den lille pojken hade älskat sin pappas bil! I dessa stunder av positiv eftertanke blundade han och vårdade sina minnen, och förträngde sin olycka. Skulle han någonsin orka resa sig? Bilen skulle det inte.

För att spara pengar ställde han av bilen då han blev arbetslös, en följd av katastrofen, och hade sedan inte brytt sig om vare sig besiktning, eller bilskatt. Men han hade använt den varsamt när det var nödvändigt. Nu var den verkligen utsliten, men startade alltid. Den såg trött ut med sina matta strålkastare, fast den inte hade några större bucklor. Men inuti hängde trasorna från klädseln. De symboliserade hur han själv kände sig. Ledsen i grunden.

Trafikförsäkringen hade han trots allt betalat. Om någon trafikolycka skulle drabba honom, eller kanske snarare om han hade skadat någon annan, väldigt illa, och misstaget var hans utan att kunna gottgöra det, så skulle han inte överleva det. Någonstans går väl ändå gränsen för hur jobbigt livet får vara. Men nu hade försäkringsbolaget hört av sig, och upplyste att trots betalningen så hade han inte något skydd, om något skulle hända. Och eftersom chocken efter katastrofen nu hade dämpat sig lite, så tog han sig samman och körde iväg på bilens sista resa. Hans plan var att sedan ta bussen hem och bara titta på väggarna och kanske utsikten, resten av dagen. Det skulle inte vara någon spelning till kvällen. Utsikten hade ju blivit väsentligt

bättre efter rivningen av grannhusen. Han försökte glädja sig åt det. Han ville trots allt vara glad och såg detta som ett ödets bidrag att ge honom en knuff i rätt riktning.

Det var en lång sista uppförsbacke, sista biten, men det hade klarat sig trots att alla cylindrar inte funkade som de skulle. Någon poliskontroll hade heller inte satt några käppar i hjulen, tack och lov.

På skrotfirman var man rutinerad. En ung kvinna såg till att pappersexercisen klarades av på nolltid, medan innehavaren, också mycket rutinerat, hade gått igenom vilka delar som möjligen skulle vara säljbara, sedan bilen demonterats. Han meddelade strax resultatet av sin undersökning. Någon betalning för skrotet blev det inte, men han beklagade uppriktigt att verksamheten inte medgav detta. Flera större företag hade gått i konkurs i närområdet, så tiderna för skrotbilarnas sista ägare hade blivit kärva. Han berättade att företagsnedläggningar sprider sig som olyckliga ringar på vattnet i samhällen, och en av dessa ringar gällde just slutförbrukarna av bilar.

Som den looser han kände sig, blev han positivt överraskad av hur vänligt han hade blivit bemött, och blev dessutom bjuden på en kopp svart kaffe. Kvinnan bakom disken hade gått bakom och tagit fram en oväntat fin kopp, i stället för att ge honom en pappmugg. Vit och ren och med sockerbit på fatets kant. De på firman visste att många som kom på detta sätt hade det väldigt knapert, och mådde väl av lite uppmuntran. Ofta hade de en känslomässig relation till sina gamla vrak, så verksamheten hade en klart mänsklig touch. Mannen på firman sa att han kunde sin kundkrets och upplyste att många kommer tillbaka för att köpa delar, när de lyckats skaffa sig bil igen, och förklarade mycket sakkunnigt vilka bilar som var lätta att reparera själv, som ett underförstått tips. En högst viktig sak för att trivas med denna annars destruktiva tillvaro, sa han. Självklart försökte han serva dessa kunder med delar. Det var en liten extra poäng att ens affärsbekanta var både kunder och leverantörer. Att Pontus ämnade klara sig utan bil en tid framöver var ändå ett lite ovanligt besked. Han erbjöds ändå påtår, och han kände att livsandarna på något sätt var på väg tillbaka. Ett skitigt handslag till avsked, men en väldigt vänlig blick!

Jo, han visste att det skulle bli ett bussbyte. Men hade inte räknat med hela femton minuters väntan! Det ämnade han stå ut med utan att låta sig nerslås, och började dagdrömma igen. Dagen hade ju börjat bra, oväntat bra. Det måste få fortsätta! Varför är folk så vänliga? Hade han gjort sig förtjänt av det? Han kanske inte var så kass trots allt. Skulle livet återvända? Meningsfullt? Han bestämde sig för att försöka ta vara på de tillfälligheter som möjligen skulle dyka upp. De kunde ju finnas alldeles runt hörnet! När han kommit hem, kanske. Hmm tretton minuter kvar. Oj, vad kommer där? Vilken bil! En tydligen sprillans ny röd sportbil! Intuitivt torkade han högerhanden ren mot gräsmattan strax utanför busshållplatsen. Den stannar!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkänt med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten